

KELE FODOR ÁKOS

Hátszél

*Én voltam neki az átokunoka,
úgy kezdtem, hogy nagyapám befejezte:
fejét – arca beborulva – zuhanva
a pólyámra helyezte.
Az agyérgörcs újratanította
járni – ezekért a kései
gyermekléptekért megérte.*

*Nagyanyám egyszer kivitt a vurstliba.
Volt a céllövöldében egy
janicsár-varkocsos,
marokméretű műanyagkoponya.
Mecéloztam, az esélye nulla:
a puskát úgy hangolják,
hogy félrehord. Az állát
találtam, nem a hurkapálcát,
de kikönyörögtem.*

*A visszaúton a csontfejjel mókáztam,
nagyanyám könnyek közt vihogott
abbahagyhatatlan. A rázóház-nevetésben,
nagyanyám a koponya vigyora.*

*Egybeesés, de mint jel
kárörvendően valóságos.*

*Derűsen szállítottuk haza
a fel nem ismert halálhírt,
amely életre hívta előzményét,
a beteljesült eseményt.
Mert a halál előszele hátszél: amit visz,
nem hordja rögtön a szemedbe.*

*Mit sem sejtve, még az éjjel,
kegyelettel
a játékos-ládába helyeztem,
akárha a papa párnája alá
az infarktust, amire a görcsökkel
sújtott, szétvert állólámpa
hozta meg a pozdorja éjfényt.*

*Nekem ez jutott,
régen a céllövöldében,
finom utalásféleképpen.*

Paneláldozat

A fürdőszobában nem halt meg apám.
 A mosdóajtó választotta el a késtől;
 engem a jelenettől a rémület uralta
 zokogás, ez az áldozati rítus, ez
 a gegőző gégeének és toporzékoló-
 dobogás. Átszűrődik a révületen
 néhány üvöltő, mágikus tóutasítás:
 „Ne félj, ne sírj, nincs baj;
 te meg gyere ki, bazmeg,
 itt a kés, megöllek.”
 A többit már a szememmel sem értem:
 a mosdóajtó apa hasa.
 A fenyegető szűrőpont abba szegeződik,
 az ajtó késleltet, te a szűrést
 hiába várod, a csoda nem történt meg.
 Csak egy alkarmozdulat hiányzott,
 és a kés átjárja a testet, mint
 a gázoló személyvonat.

Azóta precízen látom a dolgokat:
 ha örült vagy mert éhes,
 mindegy hogy a testvéred,
 az egészséges húst,
 élősúlyban, nem baj, ha véres,
 tíz deka acéllal méred.

Az éhség és a szesz összehoz,
 a tanácsi lakás nálatok
 gazdasági egység, munkanélküli,
 férfimunka testvéreként,
 válllvetve kukoricát lopni
 vagy átvenni anyád segélyét,
 míg ő a tacsóval és üvegekkel alszik
 a kutyahúgy szagú dunyha alatt,
 meg monoklival, ha éppen
 a legintimebben – míg aludt –
 ököllel arcbaverted.

Kár a műtétért, hogy kivágták neki
 a mótelyt; iszik így is, pedig a
 fél mája épphogy újranoított.
 A pián veszekedni olyan, mint
 anyátokat felosztani egymás között,
 hogy ki egye a nagy máját,
 mint az utolsó forintért lopott
 részeges vacsorát: morzsák helyett,
 aki szeletet vett, vihart aratott,
 és egymásra fogtátok a konyhakardot.

Kántáltam, hajlongva dúdoltam a
 torokdalt tovább
 a lépcsőházban, míg valaki
 rámtalált, és a szertartásnak véget vetett.

Még aznap éjjel beáztunk –
 vöröspenészes lett a plafon.
 Érted folyt el az engesztelő áldozat:
 fölöttünk, a fürdőszobában,
 levágták a cigányok a lovat.